

Publicerad 2021-12-09 12:18 av Mis

Bara en muskel

Jag väntade och väntade, och tänkte
du kommer tillbaks, tillbaks, tillbaks
för du satt redan där mittemot
och vi drack vårt kaffe
fast du drack ditt och jag drack mitt
och sen gick du och jag satt kvar

och huset dog innan vi var döda
det blev så fult, vår fula bebis
jag ser hur du ser fulheten nu
det dog och vi dog, sen dog alla
och vi blev tvungna att erkänna oss döda

dom jag bar bär mej, dom jag gav ger mej
och vi går vidare, halvt vidare
halva tiden vidare
halva tiden ser jag vidare
jag ser och ser och ser
och ögonen tröttnar
och vill sova, men jag väntar

det är så orättvist
det jag tror att du säger om mej
tills jag ser att du är tyst som vanligt
och inte ens där precis som vanligt

kärleken finns inte
ditt hjärta är bara en muskel
som att älska med ett lår eller två
en lårkaka ett sår
du kan själv säga ditt namn
du kan skrika det från taken
och vänta på ditt svar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mis med Poeter.se id #40480 innehar upphovsrätten